

Принцип високої відповідальності при княжому дворі, в монастирському господарстві привів до створення досить витонченої облікової техніки, яка вимагала суворого поділу облікових регістрів, призначених для фіксації надходження і відпуску грошей та інших цінностей, послідовного проведення інвентаризації. Цікавим є те, що облікові залишки звірялися з фактичними, а не навпаки [10].

Історія обліку налічує тисячі років і це є красномовним фактом того, що економіка неможлива без облікових процесів. Багато хто з видатних людей різних галузей науки внесли свій неоціненний внесок у розвиток обліку. Сучасний стан будь-яких економічних процесів напряму пов'язаний із нормативно-правовою базою, а тому юридичний аспект облікової діяльності є базовим. Формування обліку залежить від умов сьогодення, а воно нині досить динамічне зі своїми спадами та злетами. А вже скоро і сучасний етап обліку стане історією.

Список використаних джерел:

1. Наказ Міністерства фінансів України «Про затвердження Плану рахунків бухгалтерського обліку та Інструкції про його застосування» від 30.11.1999 № 291;
2. Бодран Р.М. «Деякі аспекти історії і проблеми аудиту в Україні» // Науковий вісник. – Ужгород, 2002 - №11 – с. 199-202;
3. Кримський юридичний вісник – Сімферополь, 2002 - №3 (4) – 234 с.;
4. Фінанси, облік і аудит // Збірник наукових праць (спецвипуск) – Київ, 2006 – 323 с.;
5. Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії і практики // Збірник наукових праць – Харків, 2009 - № 1 (6) – 254 с.;
6. Фінанси, облік і аудит // Збірник наукових праць – Київ, 2011 – № 18 – 351 с.;
7. Чабанов Н.В, Бухгалтерський облік в Україні: Навч. посіб для студентів вузів спеціальності «Економіка підприємств», Київ 2004-301 с.;
8. Бутинець Ф.Ф. та ін. Бухгалтерський управлінський облік / Ф.Ф. Бутинець, Л.В. Чижевська, Н.В. Герасимчук. - Житомир: ЖІТІ, 2000. – 448 с.;
9. Стратегія економічного розвитку України: Наук. Зб. – Вип.6/ Відп. Ред. О.П.Степанов. – К.: КНЕУ, 2001. – 484 с.;
10. Держава і право: Збірник наукових праць. Юридичні і політичні науки. Випуск 6. – К.: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України; Спілка юристів України; Видавничий дім «Юридична книга», 2000. – 438 с.;

Ленько Н. М.,
студентки 4-К-Н курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ДЖЕРЕЛА ПРАВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Процеси всесторонньої інтеграції і глобалізації відіграють все більш значну роль в прогресі сучасного світу. Найбільш яскравим відображенням цього є прискорений розвиток Євросоюзу. Все більше число держав під впливом інтеграційних тенденцій у добровільному порядку погоджуються на

певне обмеження власного суверенітету, передачу суверенних прав у компетенцію національних (наддержавного) утворень міжнародного характеру. Європейський Союз в даний час є одним з найбільш ефективних, авторитетних і динамічних недержавних утворень. За короткий, за історичними мірками, відрізок часу Союз перетворився з невеликого субрегіонального угруповання економічного характеру в інтеграційну організацію універсальної компетенції, володіє власним апаратом управління, здійснює діяльність в різних сферах суспільного життя.

Право Європейського Союзу волею історії змогло творчо сприйняти, осмислити і використати досягнення різних правових сімей, систем найбільш розвинутих країн Європи, що ввібрали в свою культуру століття еволюції правових норм в умовах демократії і правової держави, а також пристосувати їх до процесів прискореної комплексної інтеграції, яка стала невід'ємною частиною глобалізації. При цьому саме право Європейського союзу засноване на основі пріоритету прав людини, принципів правової демократичної держави, розробляє і випробовує на практиці дієві методи й інструменти гармонічного співіснування інтересів особистості, регіонів, країн, наднаціональних і міжнародних утворень з завданнями глобалізації, успішно зменшуючи негативні наслідки.

У рішенні складних проблем подальшої інтеграції Європи важлива роль, безумовно, належить праву. Право Європейського Союзу є одним з найцікавіших і в той же час складних явищ в сучасній юридичній науці. Унікальність його пояснюється специфікою його юридичної природи і тенденцій подальшого розвитку. Саме воно найбільш адекватно відображає світову тенденцію до конституціоналізації права і руху до певного ідеалу, який стане основою майбутнього Права людства.

Європейське право, формування якого почалося одночасно зі створенням Європейських Співтовариств, представляє одну з найбільш динамічних і швидких систем права. За минулі десятиліття ця правова система утвердилася в якості загальноновизнаної і відіграє істотну роль у регулюванні суспільного життя в значній частині європейського континенту. Однією з ключових складових права є питання про його джерела, тим більше, що процес формування системи джерел права ЄС все ще триває.

Система джерел права ЄС відрізняється значною своєрідністю. Причому в установчих документах немає ні поняття права Європейського Союзу, ні поняття його джерел.

У роботі всесторонньо досліджується сучасна система джерел права ЄС, що склалася на даний момент. Під джерелами права, в традиційному змісті розуміють зовнішнє вираження права, форми закріплення уповноваженими органами відповідних правил поведінки. Джерела права ЄС – це зовнішні форми вираження його правових норм. Їх система має чітку ієрархію актів і має свої специфічні особливості.

Вибір теми роботи зумовлений її теоретичним і практичним значенням. Так як у вітчизняній науці не приділено належної уваги питанню розвитку системи джерел права ЄС та їх взаємодії, дане наукове дослідження спрямоване на виправлення сучасного стану речей.